

Dit is een verhaal over de liefde tussen de docente Sylvia Lozano en de leerlinge Floor Thijssen. Floor die steeds verliefder wordt en de controle over zichzelf verliest, en mevrouw Lozano die gefascineerd raakt door haar, maar tegen alle principes in: haar carrière, haar geloof en haar familie.

Wanneer de twee steeds dichter naar elkaar toegroeien, kan van beiden hun geluk niet op. Maar wanneer een collega hen op de huid zit en dreigt naar de directeur te gaan, zit er niets anders op dan het contact abrupt te beëindigen. Na tijden vol verdriet en wanhoop neemt Sylvia weer contact met Floor op.

Met alle gevolgen van dien.

Voorwoord

Dit boek heb ik met mijn hart en ziel geschreven. Het is een droom van mij om een deel van mijn jeugd in een boek te verwerken en om het te publiceren. Het betreft daarom ook deels een non-fictief verhaal.

De hoofdstukken over justitie zijn fictie, maar die ik mede dankzij de hulp van Tine Zwiers en Marlien van Hulsel toch heb kunnen en mogen schrijven. Hen wil ik hiervoor ook hartelijk bedanken. Zonder hun hulp had ik dit boek niet kunnen publiceren.

Toen ik nog een meisje van veertien was en hetzelfde meemaakte als Floor in dit boek doet, dacht ik lang dat ik de enige was. Ik geneerde me voor mijn gevoelens. Dat docente x mij niet meer aardig vond, dat ik zelfs gehaat werd. Maar naarmate ik ouder werd, realiseerde ik me dat dat helemaal niet waar was.

Een meisje van veertien ziet de wereld door een andere bril dan een meisje van eenentwintig – mijn huidige leeftijd.

Voor de lezers hoop ik dat jullie iets aan mijn boek kunnen hebben. Dat iedereen ook gewoon mens is, wel met de desbetreffende rechten en plichten.

Maar dat jullie altijd mogen onthouden dat liefde alles overschrijdt.

Om privacy redenen heb ik de personen in dit boek een fictieve naam gegeven.

1 Uitspraak van de rechter

Floor Thijssen

Van de geldboete die de rechter haar heeft opgelegd, schrok ik ontzettend. Negentienduizend euro... En een taakstraf van 180 uur. Maar alles beter dan de gevreesde celstraf. Tussen mijn moeder en mij gaat het ietsje beter. Helemaal vertrouwen kan ik haar nog niet, maar we kunnen wel weer enigszins normaal met elkaar omgaan. Ongeveer twee dagen per week ga ik terug naar huis. Mijn moeder zag eindelijk in dat ze fout zat. Dat ik niet werd misbruikt, en dat het echte liefde is. Met Britt heb ik amicaal contact. Het is een mooie meid, maar verliefd zal ik niet op haar kunnen worden. Sylvia heb ik het niet verteld. Wat niet weet, wat niet deert, toch? Ik heb al een aantal examens achter de rug, en ze gaan prima. Ik voel me een stuk rustiger. Een paar weken geleden had ik hiervan nog niet durven dromen. Openlijk ervoor uitkomen dat ik van vrouwen houd, kan ik nog niet. En eigenlijk vind ik dat ook niet nodig. Er is een eetstoornis bij me gediagnosticeerd. Elke week moet ik nu naar een praatgroep. Ik moet daar weer "normaal leren eten." Maar ik ben heel blij dat ik niet opgenomen ben in een kliniek, het schijnt daar veel erger aan toe te gaan.

Mevrouw Van Dam heb ik bedankt voor alle tijd en moeite die ze in mij gestoken heeft. Zonder haar was het allemaal een stuk zwaarder voor me geweest.

Sylvia Lozano

Ik voel me aanzienlijk rustiger nu de rechtszaak eindelijk achter de rug is. Ik wil natuurlijk niet zeggen dat ik blij ben met de opgelegde straf, maar celstraf had ik moeilijker kunnen verdragen. Ik heb weer contact opgenomen met mijn werk, en als Floor van school af is, mag ik mijn beroep weer komen uitoefenen. Wel heb ik een officiële waarschuwing gekregen.

Eind mei ga ik naar Spanje; naar Javier, Maria en Laura. De baby van Michael en Anouk is geboren. Het kindje is kerngezond. Hij heeft de naam Victor gekregen. Victor Luc Lozano. Ik heb hem al gezien, en het is een prachtig kereltje.

Floor heeft geaccepteerd dat ik af en toe echt even tijd voor mezelf nodig heb, en soms zomaar een paar uur weg kan zijn. Ik hou van Floor, en ben van plan haar niet te laten gaan. Ik ben absoluut niet blij dat ik strafrechtelijk ben vervolgd, want het heeft voor de nodige stress en onzekerheid gezorgd. Mijn ouders zijn nog steeds boos, vooral mijn vader. Hij vindt alles één grote schande. Ik heb besloten het maar even te laten rusten, omdat ik niet nog meer ruzies wil. Als ik terug ben van Javier, Maria en Laura, neem ik weer voorzichtig contact op met mijn ouders. Ik wil niet hoeven kiezen tussen mijn ouders en Floor, en ik vind ook niet dat zij mij die keus op moeten leggen.

2 Het begin van alles

Floor Thijssen

Dat ik verliefd ben op mijn Nederlandse docente, drong pas tot me door in de zomervakantie. Met het gezin gingen we op vakantie ergens in Frankrijk. Een soort hotel dat was gevestigd in de natuur. Mijn vader wilde weer eens wat anders uitproberen. Eerst weigerde ik mee te gaan, maar mijn ouders vonden mij te jong om alleen thuis te laten, en twee weken bij mijn opa en oma zag ik ook niet zo zitten. Achteraf was het best een leuke vakantie. 's Avonds werd er leuke muziek gedraaid, er waren veel kinderen en de sfeer was zeer aangenaam. Met mijn ouders en broertje gingen we tennissen. Een sport waar we dol op zijn.

Op enig moment had ik weinig zin meer, en liet een kind spelen dat wel heel graag wilde. Ik ging aan de kant van het veld zitten, kijkend naar mijn vader, en mijn gedachte dwaalde af naar school. Mijn gedachte dwaalde af naar mevrouw Lozano, moet ik zeggen. Ik had mezelf wijs gemaakt dat ik niet meer verliefd was. Maar vanbinnen lachte ik mezelf keihard uit. Wat nou, 'niet meer verliefd?' Er ging geen dag voorbij, wat zeg ik, minuut, dat ik niet aan haar dacht. De verliefdheid was nog niet voorbij, sterker nog; het was pas net begonnen. En ik kon het niet meer in bedwang houden, evenals mezelf. Hier moest een eind aan komen, maar ergens wilde ik voor haar vechten. Voor 'ons'. Misschien wachtte er wel wat moois.

Nadat mijn ouders eindelijk de deur achter zich dicht gegooid hebben, loop ik de trap af en zet mijn laptop op tafel neer. Als ik mijn geluidboxen aangesloten heb, loop ik naar de keuken voor wat te drinken en zie tot mijn grote verbazing Nathalie staan. Eén van mijn beste vriendinnen, waarmee ik al sinds de eerste klas van het VWO goed mee bevriend ben. Ik zit nu in het eindexamen jaar, dus we kennen elkaar al enkele jaren. Samen met Kiki en Beau zijn we een hechte vriendengroep. Geregeld kijken we bij Kiki thuis horrorfilms en psychologische thrillers, waarna ik meestal snel alweer spijt heb als ik niet eens alleen naar het toilet durf te gaan. Maar ach, we hebben altijd de grootste lol samen.

Ik doe de deur open voor haar en we blijven samen in de keuken staan. 'Heb je wat te doen?' Vraagt ze terwijl ik wat te drinken voor haar inschenk. Ik schud mijn hoofd heen en weer en leun half tegen de koelkast. 'Niet echt. Ik kwam net pas beneden.'

Ik werp snel een blik naar de klok en zie dat het al kwart voor één is. Ze proest. 'Vroeg opstaan is niet jouw ding, hè? Maar zullen we naar je kamer gaan? Of is je broertje thuis?' Van de kapstok pak ik een sjaal en ruim wat

rommeltjes op. 'Nee, Pepijn is een weekend bij opa en oma. Dus we kunnen wel naar boven gaan als je wilt.'

Ietwat nerveus loop ik naar de zolder. Nathalie gedraagt zich een beetje vreemd. Misschien dat ze zo wel loskomt. Normaal is ze nooit zo stil en terughoudend. Meer de lolbroek, eigenlijk.

'Kiki en ik vinden dat je de laatste weken zo prikkelbaar bent. Je was altijd zo gek en lekker los. We missen je... Wat is er met je?'

Ik tuur naar de grond. Ja... Wat wil je? Ik ben hopeloos verliefd op een docente en durf er met niemand over te praten. Het is al maanden aan de gang. Wat nou als ik niet begrepen word? *Het zal allemaal wel meevallen*, hoor ik ze zeggen. Maar het valt niet mee. Het wordt met de dag erger.

'Floor,' zegt Nathalie ongeduldig. 'Wat is er met je?'

Lichtelijk geschrokken kijk ik op. Wat moet ik nou?

'Ik ben verliefd,' gooi ik eruit. Nathalie vergroot haar ogen en wordt wat hysterisch. 'Op wie? Op wie?! Dat is toch hartstikke leuk. Daar hoef je je toch niet zo neerslachtig door te voelen?'

Oh. Was het maar gewoon een leerling van mijn leeftijd, naar wie ik toe kan stappen en haar mee uit vragen. Nee, maar in mijn geval is dat niet zo. Ik ben voor een docente gevallen.

'Op eh,' en ik stop met praten. Kan ik eromheen draaien? Nee, dat kan niet. Ik kan het niet meer verborgen houden. Wat ben ik daarmee opgeschoten? Ik kom kennelijk over als een depressief wicht.

'Op wie?!' Nathalies gegil brengt me weer in het hier en nu.

'Het is een docente, Nath.' Ik besluit alles eruit te gooien. 'Ik weet het, ik weet het', vul ik alvast haar gedachten in, 'het is zinloos, hopeloos, weet ik veel. Maar het is er, en het is er al heel lang.' Ik neem een grote slok uit mijn glas en wacht op haar reactie. Ik voel mijn hart in mijn keel bonken en mijn handen klam worden. 'Een docent? Hoe kun je daar in hemelsnaam verliefd op worden? Maar wie is het dan? Dan moet hij wel héél leuk zijn. Meneer Roderiks, Van Gastel, Veldkamp misschien?'

'Nee, nee, asjeblijft. Het is geen man. Ze geeft Nederlands.' Het kost me teveel moeite om haar naam uit te spreken.

'Lozero? Lozano? Oké, ze is lief. Maar verliefd? Nee, toch? Floor, kom op. Dit is tijdelijk.'

Iets in mij zegt mezelf te verdedigen. 'Ja, ik ben wel verliefd. Alsof ik hiervoor kies. Was het maar gewoon een leerling van mijn leeftijd. Maar ja, dat is ze niet. Het is een vrouw, en ja, alsof dat nog niet genoeg is, is ze ook nog docente. Hoe onbereikbaar als wat. Ik zou ook graag willen dat het anders was gelopen, maar dat is het niet! Een beetje steun zou heel fijn zijn.' Ik schrik zelf van mijn felle reactie.

'Steun? Ik snap gewoon niet hoe je verliefd kunt worden op een vrouw, laat staan ook nog docente. Negeer het gewoon, het gaat wel weer over...'

Ik raak steeds geïrriteerder door haar houding. 'Wat maakt jou het in Godsnaam uit op wie ik verliefd word? Wat maakt het nou uit of ze docente is, of receptioniste, of kassamedewerkster? Het is een vrouw en ik ben verliefd, en het zou mij erg helpen als jij, Kiki en Beau, mij kunnen steunen.'

Ze staat op en proest. 'Wat het mij uitmaakt? Heel veel. Hoe denk je dat iedereen op school straks gaat reageren als ze het van jou weten. Je negeert het maar. Ik heb echt geen zin om daarvoor aangekeken en aangewezen te worden.'

Ik voel mijn hart harder en harder bonzen, mijn handen klammer en klammer worden, en voel een bijna onbeheersbare drang op komen om haar aan te vliegen.

'Hoezo "als iedereen het straks weet?" Ik was niet van plan dit aan de grote klok te hangen. Dit is echt het meest idiote gesprek dat ik ooit gevoerd heb.' Ze zucht en loopt zonder wat te zeggen mijn kamer uit. 'Ja, loop maar weg. Lekker makkelijk!' Schreeuw ik naar beneden. Iets later hoor ik de voordeur dichtslaan.

Ik laat me op bed vallen en staar naar het plafond. Mijn God. Mijn God. Wat een vriendin. Waarom heb ik haar eigenlijk niet geslagen? Zij deed toch ook grof? Ik probeer het van zojuist te vergeten, maar het gaat mij moeilijk af. Hoe moet ik haar in hemelsnaam morgen onder ogen komen op school? De hele avond blijf ik boven, en de gekste scenario's spelen zich af in mijn hoofd.

Ik heb zin in morgen om mevrouw Lozano te zien, maar word daarentegen totaal onrustig van het idee Nathalie weer te moeten zien.

Sylvia Lozano

'Moet ik je helpen?' Vraagt Maud terwijl ik de glazen naar de keuken breng. Begin van de avond kwam ze langs om te vertellen over haar eerste werkdag. 'Nee joh. Ik kom er zo aan.' Ondertussen haal ik een doekje over het keukenblad en ga terug de woonkamer in.

'Wat zit je te staren schat?' Vraagt ze als ik door het raam tuur en ik mijn gedachten langzaam naar Floor laat afdwalen, iets dat me de laatste tijd steeds vaker overkomt en ik lijk er geen controle over te hebben.

'Je bent heel de avond al een beetje afwezig. Er is iemand, hè?'

Lachend zet ik mijn glas neer. 'Waarom denkt iedereen dat toch?'

'Oh,' haar stem schiet omhoog. 'Dus ik heb gelijk?'

'Nou,' begin ik voorzichtig, 'het is niet zo leuk als je waarschijnlijk denkt. Ik weet niet zo goed hoe ik het moet brengen.'

Haar blik wordt ondertussen iets strenger.

'Er zit een meisje in m'n klas, in de zesde, en ze gedraagt zich anders. Ik kan het niet helemaal plaatsen, dus ik weet ook niet waarom ik er überhaupt iets over zeg.'

Ondertussen draait Maud zich naar mij toe. 'Hmm. Geef eens een voorbeeld.' Het duurt een hele tijd voordat ik antwoord geef, want ik kan zo op het ogenblik niet zo snel iets bedenken. 'Ze zoekt veel contact met me op. Oogcontact, vraagt opvallend veel, zit vaak bij mij in de buurt, blijft na de les, gaat altijd als laatste het lokaal uit, die dingetjes.'

'Dan vindt ze je vast gewoon heel aardig,' zegt Maud terwijl ze een slok van haar water neemt.

'Ah Maud, kom op. Dit is meer dan iemand aardig vinden. Normaal rennen leerlingen de les uit als de bel gaat, maar zij blijft. Iedereen weet hoe dat gaat op scholen.'

'Heb je er last van, dan? Is ze opdringerig?'

'Nee, absoluut niet. Ze is juist heel aardig, maar ik wil niet dat kinderen dingen gaan denken.'

'Hoezo dingen gaan denken? Je kunt toch af en toe gewoon met haar babbelen? Daar is toch niets mis mee?'

Ik knik. 'Dat is ook zo. Maar ik weet gewoon niet zo goed waar de grens ligt tussen leerling en docent. Je leest er tegenwoordig steeds vaker iets over.'

'Je kunt toch best lekker met haar kletsen als jullie daar allebei zin in hebben? Daar krijg je echt geen problemen mee hoor. En als je het niet vervelend vindt hoe zij zich tegenover jou gedraagt, wat is het precieze probleem dan? Sorry, maar ik begrijp het niet zo goed.'

'Ik krijg heel sterk de indruk dat ze meer zoekt. Ik ken haar al wat jaartjes. En

ik wil haar geen valse hoop geven. Ik wil best af en toe met haar kletsen, maar daar moet het ook bij blijven.'

'Hmm. Denk je dan dat ze iets voor je voelt?'

Onwetend haal ik mijn schouders op. 'Geen idee. Ik kan het haar moeilijk vragen. Maar ze gedraagt zich wel opvallend.'

'Als jullie af en toe gewoon met elkaar kletsen, is er niets aan de hand, toch? Je kunt het ook als een compliment opvatten dat ze je zo aardig vindt en bij je wilt zitten. Maak het nou niet groter dan het is. Het lijkt mij juist heel erg leuk.'

Ja... Jij bent geen docente, denk ik.

'Toch?' Vraagt ze.

Ik knik om er maar vanaf te zijn. Ik heb geen zin meer in dit gesprek.

'Wil je nog iets drinken?'

Ze schudt haar hoofd. 'Nee, dank je wel. Het is al laat. Ik denk dat ik zo naar huis ga.'

Boven in bed staar ik naar het plafond. Ik vind het maar lastig. Floor is een ontzettend leuke, mooie meid, maar ik wil de docent-leerling relatie graag gezond houden. Al zou ik iets willen, dan nog vind ik haar veel te jong. Het is een meisje, ik wil mijn baan niet op het spel zetten, evenals mijn vrijheid, en ik heb ook nog twee goedgegelovige ouders die fel tegen homoseksualiteit zijn, laat staan als ik aan kom zetten met een minderjarige. Nee. Ik gooi wat ik de afgelopen jaren op heb gebouwd dan in één veeg weg.

De volgende dag ga ik met dubbele gevoelens naar mijn werk. Zo meteen heb ik het klasje waar Floor in zit. Ik probeer de woorden van Maud in mijn achterhoofd te houden. Misschien moet ik het ook niet zo groot maken. Waar gaat het nou eigenlijk om? Een meisje die met mij praat en bij me zit? Het is toch gezellig? Waarom zeur ik dan zo?

Voordat ik naar het klaslokaal ga, blijf ik nog even met mijn collega Aimée Bouchir kletsen. Zij geeft Frans en heeft een hele mooie bos haar. Ze is vrij klein, evenals ik, maar heeft in tegenstelling tot mij gekruld donker haar en donkerbruine ogen.

'Sorry, ik moet echt gaan. Ga je in de pauze mee naar buiten?'

Enthousiast knik ik. 'Ja, hartstikke leuk.'

Ik gris mijn agenda en sleutels van tafel en loop naar mijn leslokaal. In de verte zie ik iedereen al staan. 'Goeiemorgen, kinders,' roep ik en baan mezelf tussen ze door.

'Zo. Chris, kun je voor mij even een raampje opendoen?'

Ik hang mijn vestje over mijn bureaustoel heen en schrijf het plan voor deze les op het bord. Ik loop een rondje door het lokaal en blijf bij de kinderen, waarvan ik weet dat ze het moeilijk vinden, even stilstaan.

'Mevrouw? Wilt u even komen?'

'Ja, moment. Ik ben even hier,' en kijk over de schouder van Chris mee. 'Dat lukt verder wel hè?' Zeg ik als ik zie dat hij de oefentoets prima gemaakt heeft. 'Je kunt me altijd mailen of wat dan ook.'

Ik loop naar Floor die mij net riep. 'Weet u wat het zo lastig maakt?' Begint ze. 'Ik denk dat ik het kan en alles snap, maar vervolgens heb ik altijd meer dan de helft fout.'

Ik hurk neer en draai haar schriftje naar mij toe. 'Hoe kan dat dan? Je hebt geen dyslexie, toch?'

Floor lacht. 'Nee, ik sta voor Latijn bijna een acht en voor alle andere talen sowieso hoger dan een zeven.'

'Blijf zo anders even zitten. Dan pak ik er iets bij wat het misschien wat makkelijker maakt.'

Als iedereen het lokaal uit is, pak ik het stencil voor Floor en maak daar een kopie van. 'Ik heb hier,' zeg ik terwijl ik het kopietje voor haar neerleg, 'een kopie voor je gemaakt. Hier heb ik heel veel aan gehad. Wellicht dat jij er misschien ook iets aan kunt hebben.'

Haar ogen glijden over het blad en ze kijkt mij weer aan. 'Hé,' roep ik, 'is jouw ene oog iets anders van kleur dan het andere oog? Of ligt dat aan mij?'

'Klopt. Ik kwam er zelf pas achter in groep acht. Nou ja, een vriendinnetje toen zei het,' zegt ze lachend terwijl ze met haar hand een haarlokje uit haar oog veegt.

'Wat mooi. Dat is heel bijzonder.' Ik schrik lichtelijk van mijn eigen uitspraak. Ik loop wel tegen Maud te klagen dat Floor zich anders gedraagt, maar ik kan er anders ook wat van. Ik zou zoiets anders nooit tegen iemand anders hebben gezegd.

'Dank u wel.'

'O, tutoyeer me asjeblijft. Ik ben pas drieëntwintig.'

Haar ogen worden groot. 'Drieëntwintig...?'

Ik lach en voel mij stukken ontspannener dan net. 'Ja, wat dacht jij dan?'

'Weet ik niet. Ik dacht misschien dat je al kinderen had en samenwoonde.'

'Asjeblijft. Nee. Ik wil daar graag nog even mee wachten. Maar, ga lekker pauze houden. Je hebt nog krap tien minuutjes. Tot morgen!'

Als Floor nog geen minuut weg is, staat Aimée voor mijn deur. 'Ga je nog mee naar buiten?'

'Ja, ik kom eraan.' Ik gooi wat spullen in m'n tas en loop achter haar aan. Eenmaal buiten gooi ik mijn haar los en geniet ik van het zachte weer buiten.

'Nee, ik rook niet,' zeg ik als ze mij een sigaret aanbiedt.

'O ja, sorry. Ik vergeet altijd wie er wel en niet roken.'

De rest van de middag snap ik niets van mezelf. Ik zeg dat Floor anders doet, maar wat doe ik eigenlijk? Als er net een andere leerling tegenover mij gezeten had, had ik mij heel anders gedragen. Dan had ik me anders gevoeld. En dat voel ik me niet. Ik voel me... Tja, wat voel ik eigenlijk? Ik weet het niet

eens. Misschien is het niets, maar misschien ook wel. Waarom houdt het me anders zo bezig? Waarom voel ik me bij iedereen normaal, en bij Floor niet? Bij haar voel ik me relaxt, gewaardeerd, fijn. Ik schud mijn hoofd. *Je maakt jezelf gek, Syl.*

3 De toenadering

Floor Thijssen

'Kutwrijf,' schreeuw ik en ik smijt de deur achter me dicht. Hysterisch loop ik de meisjes-wc binnen en kijk naar mezelf in de spiegel.

Wat een kutwrijf.

Ik vond het al zo vreemd dat Nathalie heel de tijd bij dat groepje jongens hing, en ik hield haar in de gaten. Waarom kon ik het niet voor mezelf houden? Nu kan ik net zo goed een spandoek ophangen: FLOOR VERLIEFD OP NEDERLANDSE DOCENTE. Ik kan mezelf wel slaan. Eén emotioneel moment en ik heb alles eruit gegooid.

'Wat is er aan de hand?' Ik draai abrupt mijn hoofd om en zie dat de muziekdocent achter me staat. Snel veeg ik wat uitgelopen make-up van mijn gezicht.

'Ik kan je alleen helpen als je me vertelt wat er speelt.'

'Ik had Nathalie iets in vertrouwen verteld, als vriendinnen onder elkaar. Maar ik denk dat haar de definitie van vriendin nog even haarfijn uitgelegd moet worden.'

'Dat is vals. Kan ik wat voor je doen?'

Ik heb deze vrouw nog nooit zo meelevend gezien. Ik heb überhaupt nog nooit enige emotie bij haar gezien.

Met tranen in mijn ogen kijk ik haar aan. 'Ik weet het niet. Ik ga zo in elk geval de les niet in.'

'Kom maar even bij. Sterkte,' ze geeft me een schouderklopje en ik hoor haar schreeuwen in de klas: 'wij zijn hier niet om het leven van andere zuur te maken!'

Snel pak ik mijn tas en sprint naar mijn kluisje. Al snikkend en bevend verwissel ik mijn boeken, als ik iemand zachtjes mijn naam hoor zeggen. Ik herken haar stem uit duizenden. Een hoog, lief stemmetje. Mevrouw Lozano. Ze kijkt me doordringend aan. 'Wat is er met jou gebeurd?'

'Te veel.' Ik smijt mijn kluisje dicht en kijk haar als verlamd aan. 'Kom even mee. Ik kan je niet hier zo laten staan.'

Jezus, Jezus, Jezus. Wat ga ik in vredesnaam tegen die vrouw zeggen? *Ja, ik heb één van mijn beste vriendinnen verteld dat ik verliefd op u ben en nu weet iedereen het.*

'Ga zitten,' zegt ze terwijl ze naar het stoeltje bij haar bureau wijst. 'Vertel me wat er gebeurd is, meisje.'

Ik kijk haar in de ogen en voel alles in mijn lichaam smelten. Die grote lichtgroene ogen, die mooie lippen, dat schattige kleine wipneusje...

'Ik heb heel erg ruzie met Nathalie. Het is echt verschrikkelijk. Ik heb haar iets in vertrouwen verteld en ze zegt het tegen iedereen. Ik durf mezelf echt niet meer te vertonen.'

'Och. Wil je het toevertrouwen?'

Kon het maar, denk ik. Troost me, houd me vast, ben er voor me. Maar nee, dat kan niet. Maar ik schud mijn hoofd. 'Nog niet,' zeg ik. 'Het ligt nog te gevoelig.'

'Oké, begrijpelijk. Houd je je sterk? Zoek je iemand op als je daar behoefte aan hebt? Je mag uiteraard ook naar mij komen, als je dat prettig vindt uiteraard.'

'Dat is lief. Bedankt.' Ze staat op en komt terug met een doekje. 'Hier, maak je gezicht even schoon.'

Als de bel gaat spring ik op, maar ik word tegengehouden door mevrouw Lozano. 'Blijf in de pauze maar hier zitten. Zal ik wat drinken voor je halen?' Ik knik wild mijn hoofd en doe mijn uiterste best mezelf een beetje in bedwang te houden. 'Graag. Thee, als het kan.' Ze glimlacht een klein beetje naar me en loopt het lokaal uit. En alsof ze mijn gedachten kan lezen, sluit ze de deur achter zich.

Wanhopig leg ik mijn hoofd in mijn handen en stromen de tranen over mijn wangen. Wat moet ik nou? Eén ding weet ik zeker. Het enige kostbare dat ik op school nog heb, is mevrouw Lozano. Als er tussen ons iets gebeurd, heb ik niemand meer. Ik snik een paar keer heel hard en maak nog een keer mijn gezicht schoon.

'Een thee voor jou,' en ze gaat weer tegenover me zitten.

'Dank u wel.'

'Natuurlijk.' Zonder iets tegen elkaar te zeggen blijven we tegenover elkaar zitten. Maar het is geen ongemakkelijke stilte. Het is een het-is-goed-zo-stilte, en ik voel me ook helemaal niet verplicht om iets te zeggen. 'Wat voor les heb je zo?'

'Ik heb zo Engels.'

'Komt dat goed?' Vraagt ze terwijl ze lief naar me glimlacht.

'Het moet wel. Ik wil niet weglopen voor haar.'

'Heel goed. Dat moet je ook zeker niet doen. Houd de eer bij jezelf.'

Haar ogen zoeken de mijne, waardoor een golf van kriebels over me heen komt.

Voor de laatste keer dep ik mijn gezicht droog en bedank haar voor de thee en haar tijd.

'Natuurlijk. Geen enkel probleem. We zien elkaar weer.'

Opgelucht, maar nog steeds verdrietig, doe ik de deur achter me dicht.

Enmaal thuis gooi ik al mijn spullen op de bank en ren naar boven om sportkleding aan te trekken. Ik moet even door het bos rennen, anders ben ik

bang dat ik nog krankzinnig word. De laatste twee uur op school waren *kill*ing. Nathalie en "haar groepje" zaten heel de tijd naar me te kijken en te giechelen, maar ik heb mijn uiterste best gedaan me er zo min mogelijk van aan te trekken. Ik krijg haar nog wel. Ik verzin wel iets sluis.

Ik vul mijn flesje water, haal mijn huissleutel van de bos af en trek de deur achter me dicht. Achter ons huis ligt een park waar ik altijd heenga als ik niet lekker in m'n vel zit.

Als ik van ons grindpad af ben, begin ik te rennen. Steeds harder en harder. Hardlopen of aan fitness doen is het enige om een helemaal tot mezelf te komen en alles en iedereen te vergeten. Eenmaal thuis doe ik nog wat buikspieroefeningen en giet ik mezelf vol met water. Ik kijk op de klok en zie dat het al kwart voor zes is. Zuchtend haal ik een verouderd tijdschrift uit de kast en blader door naar de categorie liefde, het idee dat ik zo moet eten maakt me misselijk.

In het verhaal van Annemarie herken ik me het meest. Ze is nu negentien en hij is zevenentwintig.

"De reacties van anderen interesseren me niet meer. Het gaat me alleen om hem. We schelen acht jaar. Dat heeft mij nooit iets uitgemaakt, in de liefde doet leeftijd er niet toe. Ik was veertien toen ik iets merkte, ik heb nooit opgegeven."

Geïnteresseerd lees ik verder.

'Floor! Pepijn! Het eten is klaar.'

Ik lees nog even snel mijn bladzijde af, als mijn moeder nog een keer naar boven roept.

'Ja, ik kom al!' Ongeduldige, denk ik.

Ik schenk wat drinken voor mezelf in en schuif aan. 'Eet ze.'

Eigenlijk heb ik helemaal geen trek. Het liefst eet ik gewoon een appeltje of zo, en wat yoghurt. Maar mijn ouders zullen me recht in het gezicht uitlachen. Ik neem wat slokjes en begin met eten.

Mevrouw Lozano zit in mijn gedachten. Opeens zie ik haar grote ogen weer voor me, hoe ze glimlachte, hoe ze mijn ogen zocht, dat ze drinken voor me haalde, dat ze gewoon zo ontzettend lief was. Zal er ooit iets komen tussen ons? Meer dan er nu is? Als is het maar vriendschap. Ik wil weten wie ze is en waarom. Wat heeft haar gevormd?

'Floor, eet nou even door. Wij zijn al bijna klaar, en jij bent nog niet eens op de helft.'

Waarom kunnen die mensen zich nou nooit eens met zichzelf bemoeien? Om een eventuele ruzie te voorkomen houd ik wijselijk mijn mond.

'Ik heb gewoon niet zo'n honger.'

'Je hebt zeker weer zitten snoepen?' Vraagt m'n vader geïrriteerd.

'Nou, wat een vertrouwen,' zeg ik terwijl ik hem aankijk.

'Hè Floor, wat is dit nou? Je eet al weken zo weinig,' bemoeit Babette zich

ermee als ik mijn bord aan de kant schuif.

Ik zucht. 'Ik heb gewoon geen honger, oké? Maak er niet zo'n punt van.'

Mijn vader slaat met zijn vuist op tafel. 'Niet zo'n grote mond jij. Dooreten.'

'Laat me toch met rust!' Met enorm kabaal schuif ik mijn stoel naar achteren en ren naar boven.

Sinds ik gevoelens voor mevrouw Lozano heb, is mijn eetlust totaal weg. Ik denk niet meer aan eten. Ze zit de hele dag in mijn hoofd. Tijdens het eten, onder de douche, onderweg naar school, tijdens de lessen. Haar stem galmt door mijn hoofd, telkens zie ik haar voor me.

Op mijn kamer laat ik mezelf op mijn bed vallen en zet keihard mijn radio aan. Als er enkele minuten later op mijn deur wordt geklopt, zucht ik. 'Wat?' Roep ik bits.

'Wij gaan even naar oma. Tot vanavond.'

'Doei,' en ik zet mijn radio weer aan. Laat me toch met rust, denk ik. Ik wil niemand zien of horen.

De heftige emoties van vanmiddag gieren nog steeds door mijn lijf. Maar toch kan ik het beeld niet uit mijn hoofd zetten. Misschien heeft die Annemarie uit dat tijdschrift wel gelijk.

'Geef nooit op.' Wie weet wat voor moois dat brengt.

Sylvia Lozano

Op de schoolsite bekijk ik de fotoalbums van dit jaar en het jaar daarvoor. Altijd leuk om die foto's te bekijken, vooral van de bovenbouw. In het album 'dagje Amsterdam' zie ik foto's van Bibi. Nu valt het me pas op dat ze er buiten valt. Wat stom! Ben ik die tijd zo blind geweest?

Ik neem wat slokjes van mijn thee en kijk verder. Foto's van Chris en Floor. Misschien hebben ze wel wat samen. Ik richt mijn aandacht op Floor; wat een prachtig kind. Ik kijk haar in de ogen, zo diep als ik kan. Ze kijkt recht in de lens, alsof ze mij aankijkt met haar lieve, aantrekkelijke ogen. Ik kijk nog even naar deze foto en kijk verder. Weer kom ik een foto tegen. Floor, Iris, Chris en Pim, bij de gracht, lachend, elkaar vasthoudend. Oogverblindend mooi.

Ik schud mijn hoofd en zucht lichtjes. Kan dit wel? Vraag ik me af. Nee, wat een stomme vraag. Natuurlijk kan het niet. Ze is één van mijn leerlingen, en ik ben gelovig. Ik ben Christen. Ik ben haar docente.

Wat is er toch met me? In al die jaren dat ik leef heb ik nog nooit naar een vrouw gekeken, nog nooit. Dit is het tweede jaar dat ik haar lesgeef en nu pas begint ze me op te vallen. Wat doet ze met me? Wat heeft zij wat anderen niet hebben?

Ik sluit m'n laptop af en vis wat proefwerken uit m'n tas van de lagere klassen. Klas twee: spelling. Na er een paar te hebben nagekeken plof ik neer op mijn bed en kijk één van mijn favoriete series 'rozengeur en wodkaime.'

Geweldig is dat, lekkere vrouwenserie waar ik altijd naar keek met Ana. Alleen het liedje vind ik al leuk en vestig al mijn aandacht op de tv.

De volgende morgen stap ik gapend mijn bed uit en hijs mezelf in mijn badjas. Als ik op de klok kijk, besef ik dat ik over een halfuur al weg moet. Snel doe ik wat make-up op, gris wat kleding uit de kast, doe mijn haar vast en werk een appel naar binnen. Een glas water giet ik naar binnen.

Ik hol naar de deur waarna ik me vliegensvlug omdraai. *Fuck*, de sleutels.

'Goedemorgen collega's,' roep ik eenmaal aangekomen op m'n werk.

Enthousiast word ik begroet.

Nog precies vier minuten, dat heb ik netjes gedaan. Na wat slokjes water loop ik alvast naar mijn lokaal. Het is bijzonder rustig.

Ik zie dat Floor, Bibi en Chris al bij het lokaal staan.

'Hi jongens, kom verder.'

Ik knipoog naar Floor. Ze ziet er leuk uit, zomers. Ze heeft altijd een fris gezicht en gezond haar.

'Ah, Floor, zou jij dat bovenste raam open willen doen?' Vraag ik terwijl ik mijn jasje uitdoe.

Met mijn ogen volg ik hoe ze het raam opent. Heel vrouwelijk, heel sierlijk. Ze buigt over de tafel heen, waardoor ik haar extra goed kan zien. Ze draagt een beige broek,

slippertjes en een wit bloesje en haar haar in een wilde knot. En ze heeft transparante lipgloss. Weer betrap ik mezelf erop. Ik ga te ver! Dit is achterlijk. Zo mag ik niet naar Floor kijken. Ik mag niet over haar fantaseren. Ik moet mezelf beheersen. Ik moet m'n eigen gedachten onder controle houden.

Ik ga zitten en wacht tot de rest binnenloopt.

'Goedemorgen allemaal,' roep ik zo vrolijk mogelijk terwijl ik vreselijk in de war ben. In mijn ooghoeken zie ik dat Floor me aandachtig bestudeert.

'Vandaag besteden we aandacht aan spelling. Klinkt simpel zou je zeggen. Pak jullie boeken op pagina dertig, graag te maken opdracht elf t/m zestien. Mochten jullie vragen hebben: *I'm here for you.*'

'Yolanda, zou jij je kauwgom uit willen doen?'

Ik buig over m'n bureau naar Floor toe. 'Blijf na de les zo heel even. Ik wil je wat vragen.'

'Lukt het allemaal?' Roep ik door de klas. Het is zo verbazingwekkend stil.

Als ik mijn telefoon hoor gaan, en zie dat het mijn broer is, loop ik even de gang op.

'Oh, sorry jongens, deze moet ik even nemen, stoor je niet aan mij.'

'Mike, wat is er? Ik geef les.'

'Oh, oh sorry, dat wist ik niet. Laat dan maar.'

'Nee, zeg maar, ik heb je nu toch al aan de lijn.' Ik draai me om en kijk naar buiten.

'Ik maak me zorgen om Anouk. Kun jij met haar praten?'

'Ja hoor. Maar jij bent haar man. Is dat niet "jouw taak"?''

'Ja, natuurlijk wel, maar dit is een vrouwendingetje. Anouk heeft nu vrij weinig aan me.'

'Goed, Mike, ik kan hier niet een heel gesprek met je voeren, hoe graag ik dat ook zou willen. Maar ik zal haar een sms sturen oké? Ik doe m'n best.'

'Je hebt gelijk. En dank je wel. Je bent een schat.'

'Ik moet ophangen, en doe de groeten aan Anouk. Kus.'

Terwijl ik de klas inloop, noteer dat ik Anouk een sms'je moet sturen.

Als het lesuur voorbij is, schuif ik aan bij Floor. 'Zo. Ik wil even weten hoe het met je gaat. Je was de vorige keer zo overstuur.'

'Het gaat wel. Ik probeer me zo min mogelijk van Nathalie aan te trekken. En dat gaat tot nu toe in ieder geval prima. Ik zit ook niet met veel lessen bij haar. Zij heeft een nogal technisch pakket en ik niet gelukkig.'

'Mooi om te horen. En verder?'

'Ik sta er goed voor. Economie is één grote ramp, maar...'

Ik onderbreek haar. 'Dat bedoel ik niet. Hoe gaat het met j'ou? Ik weet dat je een slim meisje bent.'

Ik zie dat ze ontroerd raakt. 'Niet zo goed, hè?'

'Bij iedereen die ik op school zie, vraag ik me af: weet je het al? Ga je wat naar me roepen? Ik weet gewoon niet wat ik moet doen. Als ik me er heel erg tegen ga verzetten, geef ik alleen maar toe. Maar als ik wegloop, ben ik zielig. En ik wil dat allebei niet zijn.'

'Je moet nooit weglopen. Ga er maar tegenin, verdedig jezelf maar. Als niemand het doet, moet jij het doen. Laat ze zien wie je bent. Ik weet dat je vanbinnen een pittig wijfie bent, jij bent geen weglopertje. Als je ze van je afduwt, houdt het vanzelf op. Als je je zwak opstelt, dan pakken ze je. Kom in opstand als het nodig is!' Moet je jezelf nou horen, denk ik. De enige die hier wegloopt, ben ik. Ik durf het niet eens aan mezelf toe te geven. Ik vind Floor ook meer dan aardig. Ik zoek ook meer. Anders zit ik nu niet hier met haar. Toch hoop ik dat ik mezelf kan beheersen. Ik moet aan m'n werk en familie denken.

'Je hebt gelijk. Ik laat Nathalie totaal de regie over me nemen.'

Eenmaal thuis tref ik Ana en Isa aan, een vriendinnetje. 'Hi lieverds,' roep ik. Ana heeft leuke vriendinnen. Isa en Ana kennen elkaar nog niet zo heel lang, ongeveer drie jaar, maar het zijn topvriendinnen. Ze vormen samen een vriendenclubje met Esther erbij. Esther is de oudste, ze is zesentwintig jaar, heeft lang, bruin haar, en blauwe ogen. Ze is heel charmant, iedereen aanbidt haar. Isa is net als Ana negentien jaar. Isa is lang en tenger, heeft lichtblond haar en heeft bruine ogen.

Terwijl ik een glas water voor mezelf inschenk, loop ik de tuin in. Het is nog prima weer voor september. Hier kom ik de komende uren niet meer uit, ik geniet van al dat groen om me heen. Uit dit huis wil ik nooit meer weg.

Opgewekt neem ik op als ik ze dat Maud belt. 'Hi schat. Ja, natuurlijk kom maar via de achterdeur.'

Dan bedenk ik me dat ik Anouk nog een sms moet sturen. Ik vlieg met mijn vingers over de toetsen, zet m'n mobieltje op stil en leg 'm weg.

Maud ken ik nog niet zo lang, maar we zijn heel hecht samen. Ze is twee jaar ouder dan ik, heeft geen vriend, is lijkverzorgster, en enig kind. We leerden elkaar kennen op een cursus. Vier jaar geleden heb ik Portugees gestudeerd, van kinds af aan vind ik het al een geweldige taal. Zij was er ook, zo kwamen we uiteindelijk in contact. Ze is best lang, iets aan de volle kant, donkerblond haar, lichtblauwe ogen.

Ik doe mijn ogen dicht totdat ik gestommel hoor. Dat is vast Maud. 'Dat doe je snel.' Ik sta op en geef haar een knuffel.

'Wijntje?'

Ze knikt en legt haar tas op tafel.

Ik loop naar binnen, pak een fles rode wijn en neem twee glazen mee.

'Proost.'

'Hoe is het met jou, Maud?'

'Het gaat prima. Ik loop nergens tegen aan.'

'Ik moet nog even op ons gesprek terugkomen van de vorige keer. Over Floor, weet je wel,' zeg ik als ik haar bedenkelijk zie kijken.

'O ja. Hoe gaat het in de les?'

'Ik ben mezelf tegengekomen,' ik neem een slok wijn en ga verder. 'Ze doet iets met

me. Ik weet niet wat het is. Bij haar voel ik me anders.'

'O God.'

'Wat?' Vraag ik iets harder dan ik eigenlijk bedoel.

'Dit is waarschijnlijk die grens waar jij het de vorige keer over had. Gaan jullie met elkaar om?'

'Nee. Nou ja, we praten in de les wel eens samen en erna. Meer niet.'

'Hmm...'

Ik leg mijn been op de andere stoel en vraag wat ze bedoelt met "hmm".

'Wat voel je dan wat anders is?'

Voordat ik antwoord, denk ik na. 'Ze boeit me, ze is interessant, lief. Bij haar voel ik me op m'n gemak, stiltes zijn nooit ongemakkelijk, het lijkt wel een soort fascinatie. Alles wat ze doet fascineert me. En ik probeer me ervoor af te sluiten, maar het lukt me niet. De fascinatie wordt alleen maar groter.'

'Ben je verliefd?'

'Nee, het is geen verliefdheid. Het voelt anders. Ik kan het niet helemaal plaatsen, laat staan verwoorden.'

'En wat wil jij? Wil je dat het zo blijft tussen jullie, of wil je meer?'

Ik neem een slok wijn en kijk in mijn glas. 'Ik wil haar denk ik beter leren kennen.

Gewoon als mens, weet je wel. Net zoals dat ik jou ken.'

'Als jullie gewoon met elkaar kletsen en geen gekke dingen doen, dan is het goed toch?'

Verbaasd kijk ik haar aan. 'Wat bedoel je met gekke dingen doen?'

'Dingen die verliefde mensen doen. Zoenen, en zo.'

'Ah nee, ik val toch helemaal niet op vrouwen?'

'Vraag je dat nou aan mij?' Lacht ze.

Mijn hemel. Ik heb eigenlijk geen idee. Wat weet ik eigenlijk wel? Ik dacht dat ik alles keurig op een rijtje heb, maar het is in mijn hoofd één grote chaos en ik weet niet meer waar ik het moet zoeken.

4 Afspraakje

Floor Thijssen

Als de bel gaat, heb ik totaal geen zin om naar huis te gaan. Mijn vader werkt vandaag thuis en ik heb geen zin om daar bij te zitten. Dus besluit ik om even langs mevrouw Lozano te gaan. Maar ik begin me ook weer meteen af te vragen wat ik tegen haar moet zeggen als ik straks voor haar sta. Voor een weekendklets? Nee. Ik zet al mijn dubieuze gedachten uit mijn hoofd en loop gewoon naar haar lokaal. Meestal hoeft ik niet heel erg na te denken wat ik tegen haar zeg.

Als ik op de deur klop, draait ze zich om en verschijnt er een brede glimlach op haar gezicht.

'Hi Floor. Kom binnen.' Ik begroet haar en doe de deur achter me dicht. Me afvragend waarom ik dat eigenlijk deed.

We zitten redelijk dicht op elkaar en kijken elkaar aan. Het liefst sluit ik me in haar armen, smelten onze lippen met elkaar samen, verdrink ik in de gloed van haar ogen.

Ik voel dat ik het warm krijg en doe mijn vestje open, wat al iets verkoeling geeft.

'Hoe gaat het op school?' Vraagt ze terwijl ze een raampje opent.

'Best goed. Alleen ik heb een hekel aan economie, haha. Ik ben er zo slecht in.'

'Dat snap ik. Ik kan je er niet mee helpen – wat ik graag had gewild - want ook mijn sterkste kant is het niet.'

Ik glimlach vriendelijk.

'Kom wat vaker langs, als je wilt,' biedt mevrouw Lozano me aan, 'ik kan je helpen met school, met alle andere dingen, wat je maar wilt.'

Met moeite onderdruk ik de opkomende glimlach. Als je wilt? Ik wil niets liever! Ik heb hier naar uitgekeken.

'Dat is goed. Erg leuk.'

We pakken onze agenda's en kijken naar een geschikte dag. 'Eens even kijken. Kun je de, eh, donderdag, voor schooltijd?'

'Dan kan ik, ja. Dat is goed.'

Mevrouw Lozano lacht breeduit. 'Heel mooi wijfie. Dan zet ik dat in m'n agenda.'

Het liefst zal ik het met hoofdletters willen noteren, met kleurtjes, met hartjes, maar dat laat ik wel, mocht iemand ooit in mijn agenda snuffelen.

'Erg leuk je te mogen ontvangen, Floor, tot dan,' zegt ze. Ik zie het als een teken dat dit het einde is dus sta ik op.

'Dank u wel, ik vind het ook ontzettend leuk,' zeg ik. Met tranen in mijn ogen van blijdschap verlaat ik het lokaal.

Buiten zie ik alles rooskleurig in: moeders met kinderen, jong en oud, ik zie en voel overal vreugde, euforie. Ik ben *zoooooo* blij! Dit gevoel is zo sterk.

Ik heb vriendjes gehad, maar dat stelde niets voor. Dit heeft betekenis, en ik hoop

ook voor haar.

Stevig trap ik door, ik heb het gevoel dat ik alles aan kan. Ze komt steeds dichterbij me, in mijn leven. En het is mijn taak haar zo dicht mogelijk bij me te houden.

Nog nooit heb ik me zo sterk tot iemand aangetrokken gevoelt. Dit is mijn eerste, echte verliefdheid, daar ben ik nu van verzekerd. En het maakt me ook niet uit, ik ben verliefd.

Ik zet mijn fiets tegen het huis en ren als eerst naar boven naar mijn dagboek.

Dit gaat erin, en wel nu meteen. Ik heb mijn hand coördinatie niet eens onder controle, zo strak sta ik van de emoties. Het lijkt wel van een kind dat net een paar jaar kan schrijven.

Oh yes, mail van dat meisje, Annemarie.

'Vertel eerst je verhaal, wat speelt er?'

Wat speelt er? Zo veel.

Zo kort mogelijk verwoord ik het, mijn gevoel eromheen, de blijdschap als ze ook maar naar me glimlacht, wat er nu in me omgaat.

Ik hoop dat zij me kan helpen, dat ik wat aan haar heb. Waar ik overigens vertrouwen in heb.

Gelukkig is het nog heerlijk vroeg, als ik ergens geen zin in heb is het ouders.

Ik zet een muzikje aan en ga voor het raam staan, kijkend naar de bomen, de lucht en wolken. Het is even heerlijk zo. Een idyllisch gevoel neemt bezit van me. Ik kan mezelf wel voor gek verklaren. Ik moet wel goed nadenken wat ik doe, wat ik zeg.

Als ik één misstap bega, en ik haar daarmee verlies, vergeef ik mezelf dat nooit.

Ik bestudeer mezelf in de spiegel. Hoe zie ik eruit? Vraag ik aan mezelf.

Van dichtbij prima.

Nu ga ik een paar meter van de spiegel staan, hoe zien mensen me van veraf?

Hmm, 't is oké, maar het kan beter.

Ik ga op mijn eten letten, ik ben ervan overtuigd dat je uitstraalt wat je eet. En mijn haar... ik moet naar de kapper.

Ik blader in het telefoonboek en draai het nummer als ik 'm gevonden heb. 'Hallo, met Floor, ik wil graag een afspraak maken.'

'Oké, morgen om half vier is goed, tot dan!' Hoor ik aan de andere kant van de lijn.

Dat is dat.

Nadat ik bij de kapper in wat bladen geneuzeld heb, word ik geroepen door een jonge man.

'Floor Thijssen?'

'Ja, dat ben ik.'

'Kom verder. Wat wil je?'

'Ehm, ik wil het in laagjes, en een tintje lichter.'

'Wil je een kleurtje?'

'Nee, dat niet. Een ander kapsel. Wat iets ouder maakt, vlotter.'

'Een zijskeiding staat ook altijd leuk. Of een kort, pittig kapsel?'

'Eh, niet te kort. Doe maar in laagjes, ietsjes korter is leuk.'

'Iets met je haar doen is ook altijd leuk hoor. Wees een beetje creatief. Dus in laagjes en ietsje korter als ik het goed begrijp?'

'Ja, prima.'

Als hij bijna klaar met me is, vraagt hij of ik wil of hij me föhnt.

'Graag.'

Als hij een spiegel voorhoudt, bekijk ik mijn nieuwe kapsel.

'Het is perfect.'

Hij lacht, 'loop maar met me mee.'

Ik bedank hem, betaal en verlaat de zaak.

Dit middagje wordt geslaagd, perfect dit. Dag oude Floor, hallo nieuwe Floor.

I can totally do this.

Sylvia Lozano

Ik ben met Anouk aan de telefoon. 'Ik zie je straks om half vier bij mij thuis, tot zo. Dag,' en ik hang op.

Even later hoor ik geklop, Anouk staat zwaaiend voor het raam. Ik vind het leuk haar te zien. We hebben wel eens gepraat, maar vaak niet over wat diepere, persoonlijkere onderwerpen.

'Hi, kom binnen. Wil je iets drinken?'

'Nee, dank je.'

We nemen plaats aan tafel.

'Michael belde me, over jou. Of ik met je wilde praten, wat ik natuurlijk graag doe.'

'Oh, dat wist ik niet.'

'Vertel. Gaat het soms niet goed met je, of met jou en Michael?'

'Ik voel me niet meer tot hem aangetrokken. Ik weet niet wat het is.'

'Is de seks niet goed?' Die vraag was misschien wat direct bedenk ik me later. Maar ze antwoordt.

'Dat is het niet, al doen we het niet vaak meer, maar ik voel me niet meer tot hem aangetrokken. Er is geen spanning meer. We praten nog wel samen over van alles, maar het voelt niet meer zoals het eerst was.'

'Dat vind ik vervelend voor jullie, echt waar. Maar ik denk niet dat ik jullie kan helpen, mocht je dat al willen. Ik ben geen relatietherapeut.'

'Nee, dat weet ik. Ik begrijp ook niet waarom hij jou gebeld heeft.'

'Hij zei dat het om een vrouwenprobleem ging. En aangezien ik er zelf één ben' lach ik, 'dacht ik: kom maar naar mij. Weet Michael dit? Dat jij geen chemie meer voelt?'

'Nee.'

'Misschien is het handig dat wel te doen. Hij heeft er recht op. Jullie allebei. Er is duidelijkheid nodig.'

'Ja, dat begrijp ik. Maar ik wil hem niet kwijt. Het is een schat, absoluut. Alleen dat ene is er niet, niet meer.'

'Praat hier gerust met hem over. Hij houdt van je, An. Hij zal je heus niet op straat zetten.'

'Ik zal mijn best doen. Ik overweeg de relatietherapeut,' zegt ze plompverloren.

'Denk je dat dat helpt?'

'Denk jij van niet?' Vraagt ze verbaasd.

'Ik heb zo m'n twijfels. Er is geen sprake van vreemdgaan, homoseksualiteit, dat soort dingen. Dit ligt bij jou, en misschien ook wel bij hem. Zo'n gevoel kun je vaak niet terugwinnen. Weg is weg. Maar goed, je kunt het altijd proberen.'

'Hmm, misschien heb je wel gelijk. Ik zal erover nadenken.'

'Dat lijkt me verstandig. En ik wil je meegeven: praat met hem. Hij is je partner.'

'Ik neem thee, wil jij ook?' Onderbreek ik ons gesprek even.

'Ja, lekker. Doe maar.'

Vroeger dacht ik altijd dat het leven van een volwassene volmaakt was. Ik wilde zo graag volwassen zijn. Toen ik twaalf was keek ik uit naar mijn zestiende, op mijn zestiende naar het volwassen leven. Maar niets is wat het lijkt. Het leven van een volwassene kan knap gecompliceerd zijn.

Soms verlang ik best naar de tijd dat ik weer zeven was. Alles weer samen, weer de verbondenheid, ouders en twee kinderen in het zelfde, ouderlijk huis. Misschien moet ik maar weer eens lang mijn ouders gaan, dat is ook al weer een tijd geleden.

Anouk brengt me weer in het hier en nu.

'En, hoe is het met jou?'

'Gaat z'n gangetje, gaat goed op m'n werk, ik vermaak me prima,' zeg ik terwijl ik de mokken thee neerzet.

'Dat is mooi.'

Ik knik. 'Hoe is het verder met jou? Buiten jou en Michael om.'

'Verder gaat het goed. Ik loop nergens tegenaan.'

'Dat is goed om te horen.'

'Ik hoop niet dat je het vervelend vindt, maar ik moet zo gaan, ik heb een afspraak,' zeg ik.

'Dat geeft niet joh, ik vind het super dat ik langs mocht komen.'

'Zeg, Anouk, mocht er wat zijn, bel me, hè. Ik zie jou als Anouk Verhoef, niet als de vriendin van mijn broer.' Lach ik om de gespannen sfeer wat te verlichten.

'Dat zal ik doen, dank je.'

We glimlachen.

'Dan ga ik. Bedankt voor je tijd.'

Anouk geeft me een kus.

'Graag gedaan, hoor.'

Ik geef haar haar jas aan en zwaai haar uit.

Toch vraag ik me af hoe dat nou ineens kan na jaren: '*dat ene is er niet meer.*' Kan dat wel zomaar? Vooral na een paar jaar. Misschien is ze wel lesbisch. Nee, ik moet nu geen scenario's in mijn hoofd af gaan spelen. Misschien is er een ander, of kan het inderdaad gewoon na een paar jaar. Dat de chemie verdwijnt.

Ik zet de radio aan, sta op en begin aan het eten.

Straks bel ik Maud, ik heb even behoefte aan haar gezelschap.

'Hoi, met mij! Zal ik zo meteen bij je langskomen?' Ik heb Maud aan de lijn.

'Maar natuurlijk, gezellig!'

'Zie ik je rond achten?'

'Ja, top. Tot dan.'

En de verbinding wordt verbroken.

Ik ga nog even in de tuin zitten, stap daarna op de fiets en rijd naar Maud. Het is zacht buiten, het zonnetje schijnt, wel hier en daar wat wolken, maar daar heeft niemand last van.

Aangekomen bij Maud, gaan we bij de openhaard zitten.

'Hoe gaat het met jou?' Vraagt ze terwijl ik haar openhaard bestudeer. Zal ik het vertellen van Floor? Voor mijn gevoel is het raar, ze zal het niet begrijpen. Maar aan m'n familie kan ik het al helemaal niet vertellen. Homoseksuele gevoelens zullen me niet in dank worden afgenomen. Ik houd me mond er wel over, er is toch nog niet echt iets bijzonders gebeurd.

'Hallo, ik vraag je wat hoor,' lacht Maud.

'Ehm, oh sorry. Ja, het gaat uitstekend met mij.'

Ik denk aan Floor, ik heb zin om haar weer te zien, ze werkt aanstekend. Het gesprekje van een paar dagen geleden vond ik prettig, er gebeurde wat, er is nu meer tussen 'ons' dan alleen: 'Hoi Floor, goed proefwerk gemaakt hoor, klasse.'

Maud stoot me aan, ik schrik lichtelijk en kijk haar met grote ogen aan.

Ze lacht uitbundig.

'Je hoeft niet zo te schrikken hoor.'

'Ik was even in gedachte.' Wat ben ik toch weer stuntelig bezig.

'Dat had ik door. Vertel me wat er aan de hand is.'

Ik zucht.

Doe ik hier wel goed aan? Als ik nu me mond opentrek?

'Ik ben je vriendin hè, weet je nog?'

Vanbinnen geneer ik me lichtelijk. Natuurlijk, waarom zou ik dit verzwijgen, maar probeer dit wel zo voorzichtig mogelijk te brengen.

'Ja, dat weet ik.'

Even is er stilte, ik weet niet goed hoe ik het moet brengen, zonder raar te worden aangekeken.

'Ik zit gewoon aan Floor te denken. Nou ja, eigenlijk doe ik niets anders. Ik voel me zo chaotisch. Ik ken mezelf, en dit blijft niet zo. Dit gaat zich ontwikkelen en ik weet niet hoe ik het tegen moet gaan. En eigenlijk weet ik ook niet of ik dat wel wil.'

'Ze houdt je echt bezig, hè? Je moet eerst eens nadenken wat je wilt. Dan pas kun je weten wat je het beste kunt doen. Maar dat weet je niet, hè?'

Ik schud mijn hoofd. 'Nee, wist ik het maar. Ik kan ook gewoon niet meer normaal doen tegen haar. Ik probeer het wel, maar soms dan is het alsof ik toe kijk wat ik zeg, of wat ik doe. Dan denk ik later: 'heb ik dacht echt gezegd? Kon ik me niet bedwingen?'

'Ga eens op een vrije dag naar het strand of naar het bos, ga daar zitten of wandel wat rond en laat je gedachten de vrije loop. Ga uitzoeken wat je wilt. Als je niet weet wat je wilt, zul je deze wanhoop blijven voelen.'

Ik knik. 'Misschien is dat niet eens zo'n heel slecht idee.'

De rest van de avond mijden we het onderwerp Floor.

Het is pas negen uur, maar ik laat me doodmoe op bed zakken. Wat een gedoe. Ik vind een zeventienjarig meisje leuk, toestand tussen Anouk en Michael.

Hoe is dit mogelijk?

Ik heb nog nooit iets voor een meisje gevoeld. Nota bene een leerlinge van me! Nog